

[Valbak.]

Det er sådan, at socialvæsenet, lægevæsenet og tandlægevæsenet alt sammen har en mere eller mindre jordgroet struktur. Nu har socialreformkommissionen arbejdet sig frem imod forslag til ændring af de forhold, vel at mærke hvad angår lægevæsenet og socialvæsenet: man vil tilsigte størst mulig integration af sundheds- og socialvæsenets funktioner. Men, spørger mange i tandsektoren, hvor er vi henne i alt det? Det må erkendes, at der er et gabende hul her. Vi har simpelt hen ikke tænkt på denne gren af sundhedsvæsenet i vore reformovervejelser i øvrigt på det samlede social- og sundhedsområde. Betænkningen fra socialreformkommissionen dokumenter det. Hvad der dér står om tandlægevæsenet, kan rummes på et meget lille sted. Det fremgik også af, hvad man diskuterede i Socialpolitisk Forening forleden dag i københavnsk reformsammenhæng.

Mange i de faglige kredse spørger: er vore jordgroede rammer rummelige nok over for de store opgaver, som trænger sig på? Bør vi, som jeg var inde på før, f. eks. have en organisation for ældretandplejen? De faglige kredse spørger også: hvordan får vi koordineret vore behandlende og vore forebyggende sundhedsopgaver med indsatsen på det samlede socialmedicinske område, for vi synes, der er et behov? Jeg mener, der er et behov; og at der af den grund er behov for en samlet overvejelse af disse ting, er jeg overhovedet ikke i tvivl om. I det omfang dette kan ske inden for det allerede nedsatte udvalg, er jeg kun glad for det. Men jeg er sikker på, at det vil være nødvendigt i et kommissorium, som vi måske kunne snakke sammen om, at udvide området for udvalgets virksomhed, for udvalget er jo nedsat for at fremsætte forslag om en ændring af tandlægeloven, dvs. angribe tandlægevæsenet fra regelsiden, og hvad indeholder tandlægeloven? Den indeholder en definition af området, og hvem der må gøre hvad inden for dette område.

Må jeg i øvrigt tilføje: der er ikke gjort nogen kritik gældende med hensyn til at drøfte lægevæsenet i socialreformkommissionens sammenhæng, og det uanset at det primære lægevæsen er et liberalt erhverv. Man har naturligvis drøftet: hvordan kan vi

indpasse dette system i et samarbejde med det offentliges sociale system?

Hvad angår uddannelsen, stiller nye opgaver simpelt hen nye krav til indholdet af uddannelse og af forskning. En ændret struktur vil give tættere forbindelser mellem lægevæsenets og tandlægevæsenets personale. Det giver anledning til overvejelser af mindre eller mere vidtgående karakter helt ud til spørgsmålet om den nuværende stærke delthed i uddannelsesopbygningen, også af historiske grunde. Jeg vil være interesseret i, at vi i et udvalg får oplysninger om, hvad der er på vej, sådan som indenrigsministeren var inde på det.

Hvis jeg skal komme med nogle helt konkluderende bemærkninger, skal det være, at jeg gerne i et folketingsudvalg vil drøfte de ting videre, bl. a. med ministeren. Det forekommer mig, at debatten her i dag har vist, at der er en vilje til at finde en vej her, fordi man skønner, at der ligger et problem.

Hvad økonomien angår, er jeg enig i, at der ikke er økonomi til at komme langt i dag. Men der er økonomi til at lave en analyse og få stillet en plan op. Man må nemlig sige, at det er billigt at gøre noget, der giver os en planmæssig udvikling, så tingene ikke fortsat udvikler sig ukoordineret og efter det jordgroede princip. Det kan i øvrigt krepe mig, at vi her i folketinget skal vedtage en lov om 300 mill. kr. til folkepensionisterne på et tidspunkt, hvor disse penge i virkeligheden kunne bruges meget bedre til tandservice for de samme mennesker.

Jeg er, som jeg har sagt før, enig i, at der er nogle problemer omkring bredden i analyse, og at forslag i et forestående udvalgsarbejde til, hvordan analysen nærmere skal laves, må hilses med tilfredshed. Jeg glæder mig meget til det og er også glad for, at ministeren i et udvalg vil deltage i drøftelser af, hvordan vi kan komme videre.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg tror, hr. Valbak er klar over, at det forslag, som han sammen med andre radikale her har fremsat, er blevet positivt modtaget. Men det er klart, at man i en sådan forbindelse må drøfte alle de problemer, der ligger.

Jeg vil gerne sige til fru Inge Fischer Møller, der taler om de højtloønnedes problem, at det er vel i og for sig ikke i denne sag